Р Е Ш Е Н И Е
№ 41088

гр. София, 22.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 72 състав,** в публично заседание на 16.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **6759** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от „Пепко България“ ЕООД, чрез адв. Й. Д., срещу Заповед № 290/24.04.2026г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

С оспорената заповед е забранено на „Пепко България“ ЕООД при упражняване на своята дейност да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика, като предоставя невярна и подвеждаща информация относно продажните цени на предлаганите за продажба в търговските си обекти стоки /вкл. и за стока комплект ароматни свещи/ чрез поставени ценови етикети, за които стоки при маркиране на каса се заплаща по-висока продажна цена от обозначената на етикет, като по този начин променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена и прилагането на която има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на търговската практика, в нарушение на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща) във връзка с чл. 68г, ал. 4, във връзка с чл. 68в от Закона за защита на потребителите (ЗЗП).

С жалбата се поддържа, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон и неговата цел, както и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което се претендира отмяната ѝ. Твърди се, че наложената принудителна административна мярка е непропорционална по смисъла на чл. 6 АПК и чл. 52 Х., тъй като е наложена за несъответствие от 0,20 евро за един артикул, сред общо 10000 вида артикули, който изолиран случай не следва да се наказва с налагане на принудителна административна мярка, тъй

като е предмет на реализиран оперативен и изолиран риск, който е реализиран при особени обстоятелства - въвеждането на нова разплащателна валута, налагащо конфигурация на системите за продажба. Жалбоподателят счита, че административният орган не е извършил преценката по чл. 13, пар. 2 от Директива (ЕС) 2019/2161, като в акта са изложени само бланкетни мотиви, поради което целта на закона за налагане на санкцията не е постигната, а самата тя се явява несъразмерна. Поддържа, че характерът и тежестта на нарушението не предполагат налагането на най-тежката възможна административна санкция и то наложена без ограничение във времето, обектите или продаваните артикули. На следващо място се сочи, че дружеството е предприело превантивни и възстановителни мерки два месеца преди издаването на процесната заповед, с което целите на мярката са били постигнати. Твърди се още, че не е налице заблуждаваща нелоялна търговска практика, тъй като не са осъществени кумулативно елементите на чл. 68д, ал. 1 ЗЗП.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М., който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Излага съображения, че в случая се касае за еднократна техническа грешка, допусната при въвеждане на еврото в РБ, която била незабавно отстранена след установяването й, поради което не се касае за нелоялна търговска практика и заповедта не изпълнява целите, заложени от чл. 22 ЗАНН, а именно превантивна, преустановителна или целяща отстраняване на причинени вреди, поради което мярката се явява непропорционална. Претендира присъждане на разноски съобразно представен списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – председателят на Комисията за защита на потребителите, в съдебното заседани, чрез процесуалния си представител юрк. А., оспорва жалбата, като претендира потвърждаване на оспорената заповед като законосъобразна и обоснована, както и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят „Пепко България“ ЕООД е търговец по смисъла на § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП.

Административното производство пред КЗП е образувано по постъпил в Териториален отдел П. при КЗП сигнал от потребител с вх. № П-03-74 от 05.01.2026г. относно несъответствие на обявена цена на стока на ценови етикет и цена на стоката, отразена във фискален бон. Във връзка с постъпилия сигнал служители на ТО П. при КЗП са извършили на 21.01.2026г. проверка в магазин П., на адрес: [населено място], [улица], стопанисван от „Пепко България“ ЕООД, за резултатите от която е съставен констативен протокол с № К-2785351 от 21.01.2026г.

Видно от съдържанието на съставения констативен протокол, обектът е в работен режим. В хода на проверката е установено, че в магазина се продават облекла, домашни потреби, декорации и др. В близост до изложените стоки /и върху тях/ са поставени ценови етикети, на които търговецът е обявил продажната цена на стоката в лева и в евро. Проверяващите са извършили контролна покупка на произволно избрани стоки, които се продават в магазина, за които е издаден фискален касов бон с № [ЕГН]. При проверката е установено, че за маркираната стока - свещи с арт. № 60175401 - 2бр. в опаковка, на ценовия етикет е обявена цена от 1,30 евро /2,50 лева/ бр., а в касовия бон е отразена цена от 1,50 евро. Установено е несъответствие между цената на свещите, която е обявена на ценовия етикет, и тази, която е отразена в касовия бон. Посочено е, че наличността на артикулите от този вид в търговския обект е седем броя. Като неразделна част от протокола е приложен и изготвен от проверяващите снимков материал.

С преписката е представен фискален касов бон с № [ЕГН] от 21.01.2026г.

Указано е управителят на „Пепко България“ ЕООД или упълномощено от него лице да се яви на 02.02.2026г. за съставяне, подписване и връчване на акт за установяване на административно

нарушение, като е указано, че при неявяване такъв ще бъде съставен при хипотезата на чл. 40, ал. 2 ЗАНН.
С писмо с изх. № П-03-74/30.01.2026г. на КЗП потребителят - подател на сигнала, е уведомен, че по случая е извършена проверка на търговския обект, посочен в сигнала, както и за резултатите от същата.
С докладна записка № П-03-74/20.04.2026г. от главен директор на Главна дирекция „Контрол на пазара“ при КЗП е взето становище, че е налице заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68в във вр. с чл. 68г, ал. 4 във вр. с чл. 68д, ал. 1 ЗЗП.
Установява се от представеното извлечение от протокол № 14 от проведено на 24.04.2026г. заседание на КЗП, че комисията е разгледала докладна записка № П-03-74/20.04.2026г. и е приела единодушно решение по т. 3 от протокола, че „Пепко България“ ЕООД при упражняване на своята дейност прилага нелоялна заблуждаваща търговска практика, като предоставя невярна и подвеждаща информация относно продажните цени на предлаганите за продажба в търговските си обекти стоки, вкл. и за стока комплект ароматни свещи, в нарушение на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща) във връзка с чл. 68г, ал. 4, във връзка с чл. 68в ЗЗП.
Въз основа на констатациите, обективирани в съставения констативен протокол, и така взетото решение е издадена и оспорваната в настоящото производство Заповед № 290 от 24.04.2026 г. на председателя на КЗП, с която на „Пепко България” ЕООД е забранено при упражняване на своята дейност да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика, като предоставя невярна и подвеждаща информация относно продажните цени на предлаганите за продажба в търговските си обекти стоки /вкл. и за стока комплект ароматни свещи/ чрез поставени ценови етикети, за които стоки при маркиране на каса се заплаща по-висока продажна цена от обозначената на етикет, като по този начин променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена и прилагането на която има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел без използването на търговската практика, в нарушение на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща) във връзка с чл. 68г, ал. 4, във връзка с чл. 68в ЗЗП.
В мотивната част на заповедта е посочено, че при сравняване на цената на предлагана за продажба стока – комплект ароматни свещи с арт. №[ЕИК], която е обявена на ценовия етикет 1,30 евро/2,50 лв., е установено, че в касовия бон е маркирана цена 1,50 евро, което е в повече с 20 евроцента от обявената в ценовия етикет цена. Прието е за установено от длъжностните лица на ТО П., че обявената информация на етикета за цената на стока - комплект ароматни свещи, е невярна и като такава е подвеждаща. Изложени са мотиви, че търговецът преднамерено и съзнателно предоставя заблуждаваща информация относно съществен признак на стоката, а именно нейната цена, като предлага за продажба комплект ароматни свещи с арт. №[ЕИК] и обявена цена на етикет 1,30 евро, за която е издаден касов бон № [ЕГН]/21.01.2026г., маркиращ продажбата и крайна цена 1,50 евро. По този начин търговецът променя икономическото поведение на потребителите, което води до вземането на решение от средния потребител да закупи съответната стока, тъй като цената на етикета е по-ниска от маркираната във фискалния бон цена, а по-високата цена - маркираната от фискалното устройство, става известна на потребителя вече, след като е взел решението за извършване на конкретната покупка. Едва с достигането си до касата на обекта при маркиране от фискалното устройство, респ. издаване на касовия бон, потребителят разбира, че цената, която трябва да заплати за покупката, е по-висока от посочената на етикета на стоката цена. Чрез предлагането на стоката с етикет, съдържащ

информация за невярна цена /по-ниска/ търговецът променя икономическото поведение на потребителя, което води до вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без прилагането на практиката. Посочено е, че информацията относно цената на стоката е съществена за вземането на решение на средния потребител дали да закупи или не дадена стока, а в случая информацията относно цената на горепосочената стока е невярна и следователно подвеждаща, и като такава не позволява на потребителите да направят информиран, осъзнат и ефективен, респ. правилен избор. При тези мотиви органът е приел, че търговецът е осъществил състав на заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68в във връзка с чл. 68г, ал. 4 във връзка с чл. 68д, ал. 1, предл. 1 (съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща) от ЗЗП.
Заповедта е връчена на жалбоподателя на 05.05.2026г., видно от представения по делото констативен протокол № К-2785935 от 05.05.2026г., а жалбата е подадена по електронен път чрез административния орган на 17.05.2026г.
От представения препис от Решение № 639 от 11.09.2025г. на Министерския съвет се установява, че със същото А. К. е определен за временно изпълняващ длъжността председател на Комисията за защита на потребителите.
С жалбата като писмени доказателства по делото са представени ръководство за обслужване на клиенти, издадено на 02.03.2026г., текст на табела, поставена в обекти на П., снимка на табела, поставена на каса на обект на П., електронна кореспонденция относно предприети от дружеството мерки за предотвратяване на вредни последици от системни грешки.
Други относими доказателства не са ангажирани от страните по делото.
При така установеното от фактическа страна и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 АПК, съдът формира следните правни изводи:
Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в законоустановения 14-дневен срок, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, като съображенията за това са следните:
Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – председателя на Комисията за защита на потребителите, като компетентността му произтича от разпоредбата на чл. 68л, ал. 1 ЗЗП, която предвижда, че когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането ѝ, и съответно решение по т. 3 от протокол № 14 от 24.04.2026г., с което КЗП е установила, че търговецът при упражняване на своята дейност използва нелоялна заблуждаваща търговска практика.
Актът е в предписаната от закона форма, доколкото разпоредбите на ЗЗП не предвиждат различни изисквания от установените в чл. 59 АПК. Заповедта е издадена в писмена форма, посочени са както фактическите, така и правните основания за издаването ѝ, което осигурява възможност на жалбоподателя да разбере волята на административния орган и да организира адекватно защитата на правата и интересите си. Мотивите на административния акт, като единство от фактическите и правни основания за издаването му, имат съществено значение и при осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност, тъй като липсата им възпрепятства този контрол и представлява самостоятелно основание за отмяна на издадения акт като нарушение на неговата форма. В случая са налице ясни мотиви и разпоредителна част, от които може да се направи извод какви са причините за постановената забрана за използване на нелоялна заблуждаваща търговска практика.

Противно на изложеното в жалбата, не са налице допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание.
От приетите по делото писмени доказателства се установи, че административното производство е образувано в съответствие с чл. 68л, ал. 4, предл. 2 ЗЗП. За изясняване на фактите длъжностни лица на КЗП са извършили проверка на търговски обект на жалбоподателя, находящ се в [населено място], [улица], и са съставили констативен протокол № К-2785351 от 21.01.2026г., в който са обективирани установяванията им от проверката. Констативният протокол е подписан от И. Ч., като представител на дружеството.
Резултатите от извършената проверка са обсъдени от КЗП, която е приела единодушно решение по т. 3 от протокол № 14 от 24.04.2026 г., че жалбоподателят използва нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 ЗЗП - съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща. Въз основа на това решение е издадена и оспорената заповед, с която на „Пепко България" ЕООД е наложена забрана при упражняване на своята дейност да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 ЗЗП. В хода на административното производство са изяснени релевантните за случая факти и са събрани относимите доказателства. Преценката на административния орган е направена, след като са обсъдени всички релевантни за случая обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая.
Гореизложеното обосновава извода, че оспореният акт е постановен в съответствие с процесуалните правила за това, като органът не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяна на заповедта на процесуално основание, поради което следва да се извърши проверка за съответствието на акта с материалния закон – чл. 146, т. 4 АПК.
Настоящият съдебен състав приема, че правилно е приложен и материалният закон – чл. 68в във вр. с чл. 68г, ал.4 и чл. 68д, ал. 1 ЗЗП.
В случая несъмнено жалбоподателят е търговец по см. на § 13, т. 2 от ЗЗП.
В разпоредбата на § 13, т. 23 от ДР на ЗЗП е дадена легална дефиниция на понятието „търговска практика", съгласно която това е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите.
Поставянето на етикет за цената на стоката представлява действие на търговеца, свързано с предлаганата от него стока, насочено към потребителя, поради което е налице търговска практика по смисъла на § 13, т. 23 от ДР на ЗЗП.
Уредбата на нелоялните търговски практики се съдържа в глава четвърта, раздел трети от Закона за защита на потребителите.
С оглед защита на потребителите от нелоялни търговски практики и от техните вредни последици, разпоредбата на чл. 68в ЗЗП забранява императивно използването на такава. Фактическият състав на общата забрана за нелоялна търговска практика по чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП изисква да има предлагане, то да противоречи на изискванията за добросъвестност и професионална компетентност и да променя или да е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител. Съобразно чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП нелоялни са и заблуждаващите търговски практики по чл. 68д - 68к. Съгласно разпоредбата на чл. 68д, ал. 1 ЗЗП търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е

подвеждаща или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното й представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика.
Специалните разпоредби на ЗЗП вменяват на търговеца задължение да предостави на потребителя, преди придобиването на стоката или ползването на услугата, подходяща информация, която да му позволи да направи своя избор (арг. чл. 4 от ЗЗП). В съответствие с § 13, т. 31 от ДР на ЗЗП търговско решение е всяко решение, взето от потребител за това дали да закупи стока или услуга, за начините и условията за нейното закупуване, дали да извърши цялостно или частично плащане, дали да задържи стоката, или да се разпореди с нея, да упражни правата си, предвидени в договора по отношение на стоката или услугата, независимо от това, дали потребителят решава да предприеме действие или не.
Константна е съдебната практика на Върховния административен съд, че преценката дали пазарното поведение на търговеца осъществява състава на заблуждаваща търговска практика, като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика, следва да бъде извършвана за всеки отделен случай при съвкупна и обективна оценка на доказателствата. Така, например, решение № 15363/11.12.2018 г., постановено по адм. дело № 11267/2017 г., VII отд. на Върховния административен съд, решение № 9627/15.07.2020 г., постановено по адм. дело № 7983/2019 г., VII отд. на Върховния административен съд и др.
Фактическият състав на нелоялната заблуждаваща търговска практика по чл. 68д, ал. 1, пр. 1 ЗЗП изисква да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: осъществяването на търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; тази търговска практика да съдържа заблуждаваща, невярна информация и следователно подвеждаща; да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика. В този смисъл, например, решение № 12167 от 7.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 3102/2023 г., VII отд.
Доказани са в случая действия на търговеца – обявена цена на ценовия етикет на предлагана за продажба стока - комплект ароматни свещи арт. №[ЕИК], по-ниска от реално установената при извършена контролна покупка на касата, с което на потребителите се предоставя невярна и следователно подвеждаща информация относно цената на стоката, която въвежда или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител. От събраните в производството доказателства по несъмнен начин се установява, че в търговския обект, находящ се в [населено място], [улица], търговецът е предлагал за продажба комплект ароматни свещи с арт. №[ЕИК] с обявена цена на ценовия етикет от 1,30 евро/2,50 лева, за която при сравнение след извършена контролна покупка от проверяващите е установено, че в касовия бон е маркирана цена от 1,50 евро. При така установеното от фактическа страна налага се изводът, че на потребителите е предоставена невярна информация за цената на стоката, а именно че се предлага за продажба на посочената на етикета цена. В този смисъл обоснована е преценката на административния орган за наличие на нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1 вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68в от ЗЗП. След като са осъществени визираните в посочените норми предпоставки, то правилно и законосъобразно административният орган е наложил забрана на търговеца при упражняване на своята дейност да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика, изразяваща се в предоставянето на невярна и подвеждаща информация относно цената на предлагани за продажба стоки.
В тази връзка неоснователно се явява възражението, че дружеството е предприело превантивни и

възстановителни мерки два месеца преди издаване на процесната заповед. Следва да се посочи, че предприетите действия не заличават вече извършеното нарушение и не изключват необходимостта от предотвратяване на повторното използване на заблуждаващата търговска практика. Поради това последващото поведение на жалбоподателя не обосновава отпадане на необходимостта от наложената мярка.
Според практиката на СЕС (решение от 12 май 2011 г., Ving Sverige, C-122/10, EU: C: 2011: 299, точка 22; решение от 26 октомври 2016 г., Canal Digital D., C-611/14, EU: C: 2016: 800, точка 39; решение от 25 юли 2018 г., Dyson, C-632/16, EU: C:2018: 599, точка 56) и видно от Съображение 18 от преамбюлната част на Директива 2005/29/ЕО "средният потребител" е добре информиран и сравнително наблюдателен и предпазлив потребител. Несъмнено продажната цена има съществено значение при предлагането на стоката и е един от факторите, мотивиращи потребителите за вземане на решение за закупуването й, а потребителят се информира за нея от изложеното на етикета. Именно по-ниската цена би могла да мотивира средния потребител да закупи продукта и съответно да вземе своето решение въз основа на обявената подвеждаща цена. По този начин невярното представяне на информация за цената е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика. Същата привлича потребителя към така предлаганата стока и дава необоснована увереност за спестяване, което всъщност го мотивира да направи избора си, макар да липсва реално спестяване на парични средства. Предвид изложеното може да се направи обоснован извод, че описаната търговска практика променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, тъй като влияе отрицателно върху способността му да направи информиран избор, обуславящ търговското му решение да закупи стоката – последица, която не би настъпила при липсата на разглежданата търговска практика. Съставът на заблуждаващата нелоялна търговска практика не включва в себе си задължително осъществено заблуждение у средния потребител, а е достатъчно да съществува възможност такова заблуждение да бъде създадено, което обстоятелство в случая безспорно е налице. Така решение № 1043 от 04.02.2022 г. по адм. д. № 6798/2021 г. по описа на ВАС, VII отд.
При тези съображения съдът приема, че са налице горепосочените предпоставки от фактическия състав на заблуждаващата нелоялна търговска практика по см. на чл. 68д, ал. 1, пр. 1 ЗЗП, а такава практика според чл. 68в вр. чл. 68г, ал. 4 ЗЗП е забранена. Оспореният акт не страда от порок по смисъла на чл. 146, т. 4 АПК и липсва основание за отмяната му, а същият е законосъобразен, като издаден при правилно приложение на материалния закон.
Административният акт е съответен и на целта на закона, формулирана в чл. 68б ЗЗП – осигуряване защита на потребителите срещу нелоялни търговски практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги. С наложената принудителна административна мярка се постига заложената цел да бъде прекратена констатираната нелоялна търговска практика, както и да бъде осуетено бъдещото й ползване. Неоснователно е възражението на жалбоподателя за нарушение на принципа за съразмерност, основано на твърдението, че с оглед установеното нарушение адекватна мярка би била налагането на имуществена санкция, а не постановяване на безсрочна ПАМ. Обстоятелството, че нарушението е установено по отношение на един артикул и ценовата разлика възлиза на 20 евроцента, не обосновава само по себе си несъразмерност на мярката. От значение е характерът на установената практика, а не единствено размерът на конкретната ценова разлика. В случая е предоставена невярна информация относно цената на стоката, която представлява съществена информация за икономическото решение на потребителя. Законът не поставя приложението на забраната за нелоялна търговска практика в

зависимост от броя на засегнатите стоки, не се изисква и наличието на значителна имуществена вреда за потребителя. Приложената мярка е насочена към преустановяване и предотвратяване на използването на установената заблуждаваща практика. Тя не препятства търговската дейност на дружеството, а единствено забранява предоставянето на невярна и подвеждаща информация относно цената на предлаганите за продажба в търговските му обекти стоки. Поради това мярката е подходяща и необходима за постигане на целта на закона – защита на потребителите.
Предвид всичко гореизложено съдът намира, че обжалваната заповед се явява правилен и законосъобразен административен акт, поради което и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК оспорването й следва да се отхвърли.
Относно разноските в производството.
При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски. На основание чл. 143, ал. 3 АПК в полза на ответната страна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което съдът на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ (ред. ДВ, бр. 53 от 2025г., в сила от 1.10.2025г.) определя в минимален размер от 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента).
Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София-град, 72 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Пепко България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу Заповед № 290/24.04.2026г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА „Пепко България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на потребителите сумата от 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: